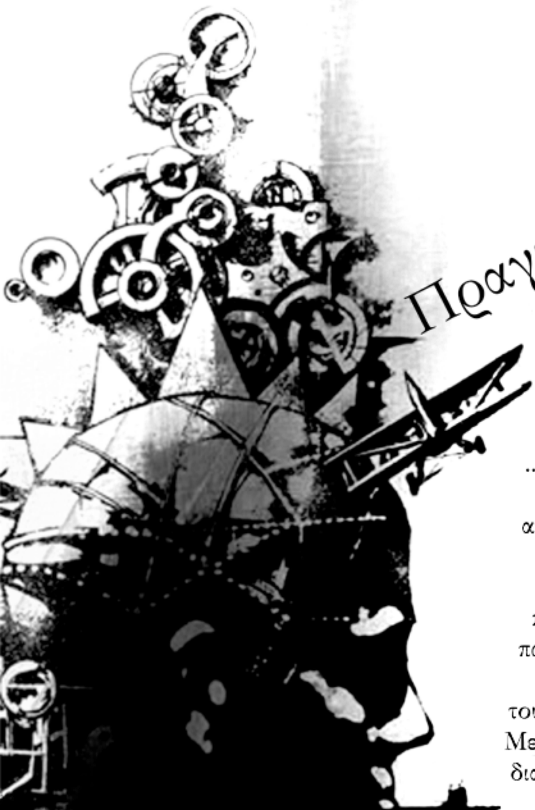
R.A.W.

RADICAL **A**NTIFASCIST **W**ORD // ΕΚΔΟΣΗ ΔΡΟΜΟΥ ΤΟΥ ANTIFA LAB // ΤΕΥΧΟΣ 3 // 05 - 09

Οδηγίες σε περιπτώσεις κρίσης: Προπαντώς μη χάσετε την ψυχραιμία σας! Ήρθε η ώρα να ανακαλύψετε από την καλή κι απ' την ανάποδη πως δουλεύουν τα πράγματα… Πως σ' αυτή την κοινωνία είναι "όλοι εναντίον όλων", κι αν δε το βλέπατε τις μέρες της αφθονίας, τώρα που στραγγίξατε ό,τι μπορούσατε από την δουλεία των μεταναστών στα χωράφια και στις οικοδομές, αφού αγοράσατε ό,τι μπορούσατε με πιστωτικές κάρτες υποθηκεύοντας το μέλλον σας (το λαμπερό σας μέλλον) τώρα λοιπόν μπορείτε να φαγωθείτε αναμεταξύ σας, αλλά προπαντώς με στυλ!

Πραγματική κατάρα να ζει κανείς σ' ενδιαφέρουσες εποχές.

... Να αντιλαμβάνεται ότι πραγματοποιούνται αλλαγές (ακόμη και προς το χειρότερο) από αυτές που συμβαίνουν στην ιστορία κάθε πενήντα χρόνια. Να διαπιστώνει ότι η ζωή του ακόμη κι αν πρόκειται για την πιο απομακρυσμένη γωνιά του κόσμου έχει άμεση σχέση με χιλιάδες, εκατομμύρια ζωές σε κάθε γωνιά του κόσμου. Να συνειδητοποιεί ότι η καπιταλιστική βαρβαρότητα καταστρέφει ακόμη και τις τελευταίες αυταπάτες για «ένα καλύτερο αύριο, ένα καλύτερο μέλλον». Σ' αυτή την εποχή ζούμε. Κι όσο πιο γρήγορα το πάρουμε απόφαση τόσο το καλύτερο. Όχι για να «τα βάψουμε μαύρα» και ν' αρχίσουμε εκ των προτέρων να μοιρολογάμε τη μαύρη μοίρα που παραμονεύει. Το αντίθετο. Σ' αυτούς τους καταραμένους καιρούς είναι που κάθε σκέψη, κάθε πράξη αποκτούν άλλο ειδικό βάρος. Με την έννοια ότι μέσα στις πιο δυσμενείς κοινωνικές συνθήκες είναι που αναδεικνύονται σαν διαμάντια ανάμεσα στα κάρβουνα εκείνοι κι εκείνες που παίρνουν τις ζωές τους στα σοβαρά. Είτε πρόκειται για τους υπέρογκους εξοπλισμούς του ελληνικού κράτους είτε για την «και καλά» σύνοδο ενάντια στο ρατσισμό στη Γενεύη, τίποτα δεν πρόκειται ν' αλλάξει αν δεν κουνήσουμε τα χεράκια μας. Οι γείτονες ιταλοί λένε "sotto il neve il pane". Που σημαίνει «κάτω από το χιόνι βρίσκεται το ψωμί». Με άλλα λόγια ειδικά σε τούτη τη σκατένια εποχή τίποτα δεν πρόκειται να μας χαριστεί.

Καθετί που έχει αξία για το προλεταριάτο, θα το κερδίσουμε με το σπαθί μας.

> Το antifa★LAB είναι μια αντιφασιστική συνέλευση που ζει και δρα στην αθηναϊκή μητρόπολη, έχοντας διαρκώς στο στόχαστρό της όλους τους φασισμούς -είτε αυτοί κουβαλάνε πάνω τους σβάστικες είτε όχι. Δεν έχουμε καμία σχέση με κανέναν κρατικό ή mediακο θεσμικό φορέα (και καμία όρεξη δεν έχουμε να αποκτήσουμε στο μέλλον). Αν έχεις κάτι να μας πεις στείλτο στο antifalab @yahoo.gr -αλλιώς μπορεί και να μας πετύχεις στο δρόμο.

τα αγόρια

(ΝΑ ΤΟΥΣ ΒΟΗΘΗΣΟΥΜΕ ΝΑ ΤΑ ΒΑΛΟΥΝ ΣΤΟΝ ΚΩΛΟ ΤΟΥΣ)

βγαίνουν για ψώνια...

> Είναι πολύ τραβηγμένο για να είναι αληθινό. Κι όμως συμβαίνει. Τα ντόπια αφεντικά που καθημερινά μας τα ζαλίζουν για τις τραγικές συνέπειες της κρίσης, συνεχίζουν τα «ψώνια» τους σαν να μην τρέχει τίποτα. Έτσι την ίδια στιγμή που είναι γνωστό ότι η οικονομία βρίσκεται στα πρόθυρα της χρεωκοπίας, που τα δημόσια νοσοκομεία έχουν μετατραπεί σε πάρκινγκ για άπορους προλετάριους που δεν έχουν τα φράγκα να πάνε στο Ιατρικό Κέντρο και στο Ερρίκος Ντυνάν, που η απόσταση ανάμεσα στο ταμείο ανεργίας και το βασικό μισθό είναι διακόσια πενήντα το πολύ ευρώ, αυτήν ακριβώς τη στιγμή ο γαμημένος ελληνικός στρατός γίνεται αστακός σε όλες τις παραλλαγές του. *Πολεμικά αεροσκάφη από τις ΗΠΑ, οχήματα μεταφοράς προσωπικού από τη Ρωσία, φρεγάτες από τη Γαλλία*, οι μόνοι παραπονεμένοι μέχρι στιγμής είναι οι Γερμανοί. Που δεν ψωνίσαμε κι απ' αυτούς. Ε, να πάρουμε κι απ' αυτούς τίποτα άρματα μάχης να γελάσει κι αυτών το χειλάκι τους. Να βάλουμε και μοναδικό κλάδο σπουδών στα σχολεία τις αστυνομικές σχολές και την Ευελπίδων και να πηγαίνουν όλοι οι μαθητές να γίνονται μπάτσοι ή καραβανάδες. Κι έτσι ούτε ανεργία ούτε τίποτα. Ωραίο δεν ακούγεται; Και η πίτα ολόκληρη και ο σκύλος χορτάτος. Μόνο που ο σκύλος σ' αυτή την περίπτωση έχει κι όνομα. **Ολοκληρωτισμός λέγεται**. Κι όποιος κατάλαβε κατάλαβε...

> *Τι συμβαίνει όταν συναντιούνται σουρεαλισμός και πολιτική;* Η απάντηση βρίσκεται στη Γενεύη. Όπου διεξήχθη το δεύτερο παγκόσμιο συνέδριο «και καλά» ενάντια στο ρατσισμό. Εκεί, εννέα χώρες μεταξύ των οποίων οι Η.Π.Α, το Ισραήλ, η Γερμανία, ο Καναδάς και άλλες δεν πήγαν γιατί λέει ο πρόεδρος του Ιράν Αχμετινετζάντ, θα έκανε εμπρηστικές δηλώσεις σε βάρος του Ισραήλ. Κάτι το οποίο τελικά έγινε καθότι ο Αχμεντινετζαντ βγήκε και κατηγόρησε «φόρα παρτίδα» το ισραηλινό κράτος για ρατσισμό σε βάρος των Παλαιστινίων. Το σουρεαλιστικό της υπόθεσης βρίσκεται στα εξής δύο σημεία: Πρώτον, μετά τις δηλώσεις ξεκίνησε ένας επίσης «και καλά» διάλογος για το αν όντως έχουν έτσι τα πράγματα. Σα να λέμε δηλαδή ότι τρεις μήνες μετά την ισοπέδωση της Γάζας από τον ισραηλινό στρατό, με μερικές χιλιάδες νεκρούς παλαιστίνιους προλετάριους τίθεται ζήτημα ρατσισμού. Φυσικά και δεν τίθεται. Το ισραηλινό κράτος έχει προ πολλού διαβεί αυτό το σύνορο. Και έχει περάσει στη μαζική και συστηματική δολοφονία των παλαιστίνιων. Δεύτερον, όλος αυτός ο διάλογος για το Ισραήλ μοιάζει να γίνεται έτσι για να «ξεκαρφωθούν» όλα τα υπόλοιπα κράτη. Πίσω από το ερώτημα «είναι το ισραηλινό κράτος ρατσιστικό;» υπονοείται ότι αυτοί που θέτουν το ερώτημα (τα υπόλοιπα κράτη) προφανώς και δεν είναι τέτοια. *Λες κι ο ρατσισμός δεν είναι μια ιδεολογία βίαιης διατίμησης της εργασίας από όλα τα αφεντικά σε κάθε γωνιά του κόσμου αλλά εθνικό προϊόν ειδικά κάποιου κράτους.* Άμα είναι έτσι δηλαδή ας μαζευτούν οι ανά τον κόσμο θεσμικοί αντιρατσιστές κι ας πάνε να το πούνε στους μετανάστες προλετάριους που ξημεροβραδιάζονται στα γιαπιά και στα χωράφια για 20 κι 25 ευρώ μεροκάματο. Ας πάνε να πούνε στους τούρκους της Γερμανίας ότι το Γερμανικό κράτος δεν είναι ρατσιστικό και στους αλβανούς στην ελλάδα ότι ούτε το ελληνικό είναι τέτοιο. Κι όταν γυρίσουν (αν γυρίσουν) ας μας πουν τι απάντηση πήρανε...

> *Πρόσφατα κυκλοφόρησε η έκθεση για τις συλλήψεις μεταναστών στα σύνορα*: Έχουμε και λέμε: το 2008 συνελήφθησαν συνολικά 146.337 μετανάστες. Αυτό σημαίνει περίπου 400 κάθε μέρα. Το κόστος των απελάσεων ήταν 75 εκατομμύρια ευρώ. Τα 55 εκατομμύρια αφορούν στην κάλυψη της απασχόλησης μπάτσων και συνοριοφυλάκων. Να λοιπόν ένας τομέας που όχι μόνο δεν πλήττεται από την κρίση, αλλά ανθεί. Να μια δουλειά με μέλλον: Να κυνηγάς μετανάστες στα σύνορα. Το κόστος βέβαια φαίνεται μεγάλο, αλλά ευτυχώς για τους πατριώτες, η ελλαδάρα δεν είναι μόνη της σ'αυτή τη μάχη. Η αρμόδια ευρωπαϊκή επιτροπή, στο πλαίσιο του προγράμματος για την αλληλεγγύη και τον έλεγχο των μεταναστευτικών ροών, αποφάσισε να δοθεί στην ελλάδα ποσό ύψους 300 εκατ. ευρώ για την περίοδο 2007-2013. Το ποσό αυτό θα διαχειρίζεται η αστυνομία, μόνη της ή με άλλους φορείς. Η ελλάδα, για μια ακόμη φορά, εκμεταλλεύεται το γεγονός ότι έτυχε να κατέχει αυτό το πολύτιμο οικόπεδο στα ανατολικά σύνορα της ευρώπης. Κι οι ευρωπαίοι συνέταιροι πληρώνουν ακριβά τον μπάτσο που τους φυλάει από τους μετανάστες...

...Κάποιοι όμως έχουν καταφέρει να περάσουν και να γλιτώσουν από αυτές τις στατιστικές. Για αυτούς θα φροντίσουν ρατσιστικές συμμορίες διαφόρων ειδών. Στην περιοχή της Νέας Ιωνίας και του Ηρακλείου έχουν γίνει τις τελευταίες 20 μέρες πάνω από 30 επιθέσεις, με θύματα κυρίως Πακιστανούς προλετάριους. Δύο ομάδες με μηχανές και αυτοκίνητα στήνουν καρτέρι σε Πακιστανούς, τα ξημερώματα που πηγαίνουν στις λαϊκές και τους επιτίθενται με σιδηρογροθιές. Η (πολυπληθής) πακιστανική κοινότητα της περιοχής διαμαρτυρήθηκε την Κυριακή 25 απριλίου με συγκέντρωση για αυτές τις επιθέσεις, αλλά αυτή δεν είναι η πρώτη διαμαρτυρία που οργάνωσε. Πριν λίγους μόλις μήνες έγινε συγκέντρωση διαμαρτυρίας για την απόφαση της νομαρχίας αθηνών να κλείσει ο χώρος που χρησιμοποιούσαν οι πακιστανοί σαν τζαμί.

Σε κάθε περίπτωση το κυνήγι μεταναστών γίνεται όλο και περισσότερο «της μόδας»: είτε σαν δουλειά στα σύνορα, είτε σαν κυνήγι κεφαλών στις γειτονιές....

Ο ΚΥΡΙΑΡΧΟΣ ΛΑΟΣ
κι ο γελοίος του στρατός

Οι μπάτσοι που ξαμολύθηκαν στους δρόμους ήρθαν για να μας αποδείξουν πως αυτά που λέει η τηλεόραση είναι αλήθεια: *Εγκλήματα παντού!*

Και σ' όλα αυτά το κράτος απαντά παίζοντας το ιδεολογικό του παιχνίδι: *Μπάτσοι παντού!*

Βγήκαν στους δρόμους μετά από εντολή των τηλεθεατών και των δημοσιογράφων· για να διαχειριστούν αυτό που αποκαλούν έγκλημα, για να αποδείξουν πως αυτό υπάρχει κι αυτοί θα το αναλάβουν. Και θα μας αναλάβουν γενικώς...

Αρχίσαν αποκαλώντας έγκλημα ό,τι βλέπανε μπροστά τους κι έπειτα απαιτούσαν την επιβολή της τάξης. Γιατί γι αυτούς είναι σημαντικό να ονομάσουν όλα τα κοινωνικά ζητήματα, ζητήματα τάξης, δημόσιας τάξης (κι ασφάλειας). Να διαστρεβλώσουν ή να αποκρύψουν τα χαρακτηριστικά τους και μετά να απαντήσουν σ' αυτά με τη βία. Κι έτσι παρακολουθούμε σ' εφημερίδες και τηλεόραση ένα τεράστιο τσουβάλιασμα κάθε πράξης που βαπτίζεται παράνομη. Πού είναι η αστυνομία; ρωτάνε οι δημοσιογράφοι. Πού είναι η αστυνομία, απαιτούν οι τηλεθεατές; Και ποιά ακριβώς είναι η δουλειά της αστυνομίας, αναρωτιούνται μετά όλοι μαζί. **Όλα είναι δουλειά της αστυνομίας!** Απαντά το κράτος στους τηλεθεατές. Κι έτσι τους βγάλανε στη φόρα και σουλατσάρουν μπροστά μας. Κι εμείς πρέπει να βλέπουμε στην πόλη μας όλα αυτά τ' αγοράκια, ντυμένα καουμπόηδες, να κυκλοφορούν σαν αγέλη από βρωμόσκυλα και να το παίζουν σκληροί. Θέαμα αποκρουστικό και γελοίο. Αποκρουστικό γιατί ξέρουμε τι δουλειά κάνουν αυτοί οι τύποι, είτε την κάνουν στο φως της μέρας είτε στο σκοτάδι της νύχτας. Ξέρουμε τη δουλειά τους με τους μετανάστες, με τα ναρκωτικά, ξέρουμε τα νταβατζηλίκια τους- όλα αυτά είναι γνωστά σ' όποιον κυκλοφορεί και βλέπει που συχνάζουν οι μπάτσοι, τι κάνουν εκεί, πως συμπεριφέρονται. Κι όλοι είχαμε τη τύχη να περάσουμε λίγη ώρα σ' ένα τμήμα για να καταλάβουμε πως το μυαλό τους φτάνει μέχρι το "πούτσα, μπάλλα και καράτε"... Από 'κει και πέρα το χάος. Και θέαμα γελοίο, επειδή όταν κινείσαι στο ρυθμό της πόλης, μια ομάδα ατόμων που περπατάνε σα χεσμένοι, περιμένουν εντολές απ' τον ασύρματο κι είναι εκεί χωρίς προφανή λόγο παρά για να φαίνονται, δε σε φοβίζει, σου φαίνεται τραγικό.

κάτι θέλουν να πουν τα παιδιά, έχουν διάθεση, αλλά με τις λέξεις δε το έχουνε πολύ μάλλον (...κάπου στον πειραιά)

ΒΡΕΘΗΚΑΜΕ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

[...ΓΙ' ΑΥΤΟ ΔΕΝ ΘΑ ΒΡΕΘΟΥΜΕ ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΚΑΛΠΕΣ]

Για σκεφτείτε λίγο την εικόνα... Κομμουνιστές, που τους πιάνουνε ρίγη συγκίνησης όταν ακούνε ιστορίες για τον Άρη Βελουχιώτη, δίπλα σε αριστερούς ριζοσπάστες, από αυτούς που δηλώνουν ότι είναι αφοσιωμένοι στην υπεράσπιση των δικαιωμάτων του ανθρώπου, και πιο δίπλα κραγμένοι φασίστες που βαριούνται να κρατήσουν τα προσχήματα. Δε μιλάμε για κάποια τυχαία συνάντηση σε τρόλεϊ. Μιλάμε για τη βουλή, τις βουλές, τις ευρωβουλές κτλ.

Κι όμως δεν είναι καθόλου παράξενη αυτή η συνάντηση (όχι στα τρόλεϊ αλλά στις βουλές!). Οι γραβατωμένοι αντιπρόσωποι των κομμάτων της αριστεράς και της ακροδεξιάς, κατά καιρούς δηλώνουν ορκισμένοι εχθροί μεταξύ τους. Αλλά το γνωρίζουν πολύ καλά, πρώτα από όλους οι ίδιοι, ότι η δουλειά τους είναι άλλη. Να χαράσσουν ΑΠΟ ΚΟΙΝΟΥ την εθνική πολιτική, να ψηφίζουν ή να καταψηφίζουν ΜΑΖΙ νομοσχέδια, να συνεννοούνται ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥΣ για το εθνικό καλό και να μαλώνουν καλεσμένοι στο ίδιο πάνελ κάποιου τηλεσκουπιδιού, επιβεβαιώνοντας έτσι την ισχύ της Δημοκρατίας.

Ναι, βέβαια, τα λαμόγια κυκλοφορούν σε ποικίλες αποχρώσεις, δεν είχαμε καμία αμφιβολία επ' αυτού. Ωστόσο, τις περιόδους μάλιστα που έχουν ανάγκη από ψήφους, κάποια από αυτά έρχονται να μας χτυπήσουν φιλικά στη πλάτη. «Ψηφίστε μας»

εδώ τα πράγματα είναι σαφώς πιο κατανοητά (ο σοσιαλισμός ελευθεριακός, βεβαίως, όχι του τζώρτζη)

λένε, «και 'μεις αντιφασίστες είμαστε». «Φηφίστε μας και θα καθαρίσουμε για 'σας, θα σταματήσουμε την ακροδεξιά κατηφόρα, θα σταματήσουμε το ΛΑΟΣ». Και ύστερα καταμετριούνται και ξαναστριμώχνονται στα έδρανα για να συνεχίσουν τη δουλειά τους.

Δεν είμαστε όμως το ίδιο. Όχι μόνο επειδή σιχαινόμαστε τις εκπροσωπήσεις, όχι μόνο επειδή δε θελήσαμε ποτέ να γίνουμε μέρος των μηχανισμών του κράτους, όχι μόνο επειδή δε θελήσαμε ποτέ να συνδιαμορφώσουμε με τα αφεντικά μας «ένα καλύτερο κόσμο». Αλλά επειδή είμαστε κομμάτι αυτού που συνηθίζουμε να ονομάζουμε ως μαχόμενο αντιφασισμό. Αυτού του αντιφασισμού που ούτε κυκλοφορεί, ούτε παίρνει τη δύναμή του από τα σαλόνια της πολιτικής, που ούτε έχει, ούτε θέλει γαλόνια δημοσιότητας.

Δεν έχουμε καν κοινές πολιτικές αφαιτηρίες. Αλλά το ταξικό μας ένστικτο είναι αρκετό για να καταλάβουμε ότι ο φασισμός δε χτυπιέται με διαπραγματεύσεις, με επιχορηγήσεις, με ψηφοφορίες.

Η πάλη με τους φασίστες (και δεν εννοούμε μόνο αυτούς με τις σβάστιγγες), από τη σκοπιά του μαχητικού αντιφασισμού έχει λοιπόν στην επικεφαλίδα της το δρόμο. Εκεί δημιουργεί την κοινωνικότητά της, εκεί χρόνια τώρα γράφει την ιστορία της.

Όταν το ΛΑΟΣ μπήκε στη βουλή, όταν δηλαδή η ακροδεξιά βρήκε την επίσημη, θεσμική, κοινοβουλευτική έκφρασή της, διάφοροι σαν και του λόγου μας, μπορεί να αιφνιδιάστηκαν, μπορεί να μην ίδρωσε το αυτί τους, μπορεί να ανασυντάχθηκαν, μπορεί να ζύγισαν τα πράγματα σωστά ή λάθος. Αλλά ουρές πίσω από κοινοβουλευτικά κόμματα δεν έγιναν. Επέμειναν σε κάτι ταπεινό και έντιμο. Επέμειναν να παλεύουν το φασισμό στο δρόμο, χωρίς επευημίες και επιβραβεύσεις, κάνοντας απλώς το ταξικό τους καθήκον. **Έφτιαχναν το επαρκές ή μη επαρκές ανάχωμα κόντρα στο φασισμό, χωρίς τζάμπα φλυαρίες.**

Στις ευρωεκλογές λοιπόν του Ιούνη δεν θα εκπλήξουμε κανέναν. Η προπαγάνδα του ΛΑΟΣ (και των λοιπών φασιστών) στο δρόμο, θα παγώσει κατά το δυνατόν. Και την ίδια ώρα θα μουτζώνουμε τη θεσμική αριστερά. Όχι για να την αφυπνήσουμε επειδή θα κωλοτρίβεται με το ΛΑΟΣ στα ίδια έδρανα. Ελπίζουμε σε εμάς, στη τάξη μας, όχι στα αφεντικά μας, ό,τι λάβαρο και να κρατάνε.

«

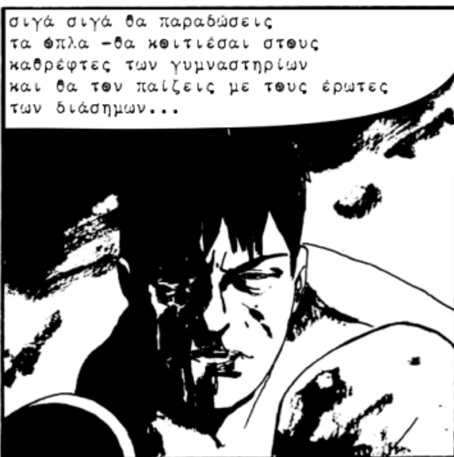
...Όσο κρίσιμη κι αν είναι η κατάσταση και οι συνθήκες στις οποίες βρίσκεσαι, μην απελπίζεσαι διόλου.
στις περιστάσεις όπου πρέπει να φοβάσαι τα πάντα, μη φοβάσαι τίποτα.
όταν σε περιτριγυρίζουν κάθε λογής κίνδυνοι, μη φοβάσαι κανέναν.
όταν δεν έχεις καμία ελπίδα σωτηρίας, να υπολογίζεις σε πολλές.
όταν αιφνιδιάζεσαι,
να αιφνιδιάζεις τον ίδιο τον εχθρό.

»

σουν τσου, «Η τέχνη του πολέμου»

γιατί να σταματήσω; Αφού και σε κρίση να πέσω, θα τον τρομάξω τόσο που θα τον κάνω να ζητάει την βοήθεια την δικιά σου...

εσένα και των γουρουνιών σου..

Ας συνεχίσουμε αλλιώς τώρα.. Να τον στείλουμε να ψηφίσει!

ΠΟΥ ΞΕΡΕΙΣ, ΜΠΟΡΕΙ ΕΚΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ Η ΕΛΠΙΔΑ Ε;
..ΧΕ ΧΕ..
μη γελάς βρε μαλάκα θα μας ακούσει..

δηλαδή, ρε Κράτος, αυτό είναι το παγκόσμιο προλεταριάτο που πρέπει να φοβάμαι;
μη την βλέπεις,κ. Αφεντικό. Αν καταλάβει την δύναμη του, θα μας πετάξει και τους 2 απ΄ το ρινγκ.
θα φάμε τόσο ξύλο, που μπροστά μας το «ΡΟΚΥ» θα μοιάζει με ρομάντζο...

ΤΕΛΟΣ

> **Με μια κάμερα στο χέρι**, όλοι γίνονται δημοσιογράφοι, δημοσιογράφοι και τηλεθεατές μαζί! Αφού τους είναι αδύνατο να καταλάβουν κάτι αν δε το δουν στις οθόνες τους, στο κινητό ή στο pc. Λες και δεν έχει γίνει αν δεν το έχει γράψει μια κάμερα. Δε θέλουν να ζήσουν- θέλουν να καταναλώσουν. Εθισμένοι στο να βλέπουν εικόνες, διαλέγουν την αναπαράσταση κι όχι τη συμμετοχή- την κατανάλωση κι όχι την ευθύνη και την αξιοπρέπεια των συνειδητών επιλογών. Θα προτιμούσαν ίσως να ζούσαν σε video game. Μ' ένα κινητό-κάμερα καταγράφουν ό,τι τους φανεί "έξω από τα συνηθισμένα", τουρίστες στους δρόμους που περπατάνε κάθε μέρα, τουρίστες στην ίδια τους τη ζωή. Θεατές, ηδονοβλεψίες μιας ζωής που δεν τολμούν να ακουμπήσουν. Κι εμφανίζονται έπειτα σα μετά Χριστό προφήτες, σαν τους γύπες που πετούν πάνω από τα ψοφίμια. Έτσι έκαναν και μετά την εξέγερση του δεκέμβρη: 'βγάζαν φωτογραφίες δίπλα στα καμμένα αμάξια σαν να ήταν δίπλα στον πύργο του Άιφελ, δίπλα στα ζωντανά μνημεία δράσεων κι επιλογών που όχι απλά δεν καταλαβαίνουν, *αλλά δεν αντέχουν*.